

Çocukluğumda her yaz başı, annemin
"Kökleri sende nasılsa, uzar." diyerek
kestiği saçlarım gibiydi benim için
memleketim.
"Köklerim orada, beni bekliyor nasılsa."
derdim. Annem bana hiç yalan
söylemedi, ana vatanım yalancı mı
ki beni inkar edecek?

Yaylada vargit çiçeklerini gördüğün
vakit artık kış gelmiş, yayla vakti
bitmiş demektir. Evlenince, yani
yabancı eve gidince, kadın evlat
olduğum için yayladaki o vefasız
vargit çiçekleri benden memleketime
sonsuzda dek veda etmemi istedi.
Oysa ben aynıydım. Ve ben onlara
asla veda etmedim. Çok sık gidemesem
de ninemin hüznünlü gözleri sanki hep
bana bakıyor, beni çağırıyor. O da
kendi yaylasına 'benim' diyemeyen
bir kız çocuğuydu neticede.

As a child, to me, my homeland
was like my hair, which my
mother unfailingly cut at the
beginning of every summer,
telling me, "The roots remain in
your possession anyway, they'll
grow back." My mother never
lied to me; would my homeland
be a liar and deny me?

When autumn crocuses start
surfacing across the plateau, it
means that winter is impending
and the highland season is over.

When I got married, in other
words – because I was a female
child – when I left mine for a
foreign house, those perfidious
crocuses on the plateau
requested that I bid farewell to
my homeland forever.

I, on the other hand, remained
unchanged. And I never said
goodbye to them. Although I
cannot go there very often, I
always feel as though my
grandmother's sorrowful eyes
were ceaselessly upon me,
calling me. After all, she was
once a girl who couldn't even
call her own highland "mine".

Şairin dediği gibi “Kadın erkek, büyük
küçük gizli bir isimle adasız”.
Çağrılmayı bekleriz ki dönüp bakalım.
Merakımız, adı olmak;
işimiz gücümüz, ad koymaktır.

Harika kokan sarı ve mor komarların,
upuzun kestane ağaçlarının gölgesinde,
yağmurda çıkan güneşin altında,
izlemesi büyüklerimiz tarafından
yasaklanan çakalların düğününü
izleyen gözlerim şimdi çocuğumla
göz göze.
Ona neşeyle ve umutla göz kırpyorum.

“Meraklandum seni!”
Bu sevgi sözcüğüdür bizde. Meraklanmış
olan köklerini sınıksız tutsun; annemin,
ninelerimin anlatamadıklarını anlatsın.
Bir elim hep onda, o benim çocukluk
saçlarım. Rengi azıcık farklı; kokusu,
huyu aynı olan.

As the poet once phrased it, “All
of us, men and women, elders
and children alike, we are
namesakes with a secret
cognomen.” We expect to be
called, so we may turn around
and look back. Our yearning is to
possess a name; all of our
business is to give one.

My eyes, which once watched,
against the proscriptions of our
elders, the sudden appearance
of the sun piercing through the
clouds (regionally termed “the
jackals’ wedding feast”), as it
emerged from amid the rainy
mist under the shade of the
wonderfully smelling yellow and
purple pontic rhododendrons
and the tall chestnut trees, are
now face-to-face with those of
my own child, to whom I wink
with joy and hope.

“I have been worried about you!”

Among us, this is a common term
of endearment. Let they who worry
hold on to their roots as tightly as
possible; let they tell me what my
mother and grandmothers failed to.
One of my hands rests forever on
them, they are my childhood hair;
whose smell and temperament still
remains the same even though its
colour has changed ever so slightly.

